

Bài Bốn

Sống với Đấng Tam Nhất Thần thượng

(1)

Sống với Christ là Em-ma-nu-ên và có Đấng Christ phục sinh sống trong chúng ta

Đọc Kinh văn: Mat. 1:21-23; 18:20; 28:20; 2 Ti. 4:22; Gi. 14:17

I. Sống trong Đấng Tam Nhất Thần thượng là luôn ở trong Ngài, lưu lại trong Ngài, cư ngụ trong Ngài là nhà của chúng ta; sống với Đấng Tam Nhất Thần thượng là để Ngài luôn ở trong chúng ta hầu hiện diện của Ngài, thân vị của Ngài, ở với chúng ta để chúng ta vui hưởng—Gi. 15:4:

- A. Linh thường trú này, tức là Linh nội cư, là yếu tố và lĩnh vực của sự thường trú hỗ tương, tức sự nội cư hỗ tương, giữa chúng ta và Đức Chúa Trời Tam Nhất—1 Gi. 4:13, 16b.
- B. Chúng ta cần có cái nhìn tổng quát về toàn bộ khái thị Tân Ước—một phần tư của Tân Ước nói về việc chúng ta sống trong Đức Chúa Trời Tam Nhất, trong khi ba phần tư của Tân Ước nói về việc chúng ta sống với Đức Chúa Trời Tam Nhất.

II. Sống với Đấng Tam Nhất Thần thượng là sống với Christ là Em-ma-nu-ên—“Kìa, trinh nữ kia sẽ có thai và sinh ra một con trai; người ta sẽ gọi danh Ngài là Em-ma-nu-ên’ (dịch là Đức Chúa Trời ở với chúng ta)”—Mat. 1:23:

- A. Ý định của Đức Chúa Trời là ban phát chính Ngài là sự sống (La. 8:2, 6, 10-11) vào trong chúng ta, con người ba phần—tức vào trong linh, hồn, và thân thể của chúng ta—khiến chúng ta trở nên các con của Ngài (cc. 14-15, 19, 23, 29, 17) để cấu thành Thân thể Đấng Christ (12:4-5) hầu chúng ta có thể trở thành Giê-ru-sa-lem Mới là thành phố sự sống (Khải. 22:1-2).
- B. Để chúng ta kinh nghiệm sự ban phát của Đức Chúa Trời Tam Nhất là sự sống vào trong bản thể mình, chúng ta cần trở nên những người đang sống với Christ là Em-ma-nu-ên; sách Ma-thi-ơ là sách nói về Em-ma-nu-ên—Đức Chúa Trời nhục hóa để ở với chúng ta—1:21-23.
- C. Hiện diện của Jesus là Em-ma-nu-ên, Đức Chúa Trời ở với chúng ta:
 - 1. Ngài ở với chúng ta khi chúng ta nhóm hiệp—18:20.
 - 2. Ngài ở với chúng ta hằng ngày, —28:20.
 - 3. Ngài ở với chúng ta trong linh chúng ta—2 Ti. 4:22:
 - a. Ngày nay, linh chúng ta là miền đất Em-ma-nu-ên—Ês. 8:7-8.
 - b. Vì Đức Chúa Trời ở với chúng ta nên kẻ thù không bao giờ có thể chiếm được miền đất Em-ma-nu-ên—c. 10; đc. 1 Gi. 5:4; Gi. 3:6.
- D. Em-ma-nu-ên thực tiễn là Linh thực tại, tức hiện diện của Đức Chúa Trời Tam Nhất được-tổng-kết trong linh chúng ta; hiện diện của Ngài luôn ở với chúng ta trong linh chúng ta, không chỉ hằng ngày mà còn từng giây phút—1:14; 14:16-20; 1 Cô. 15:45b; 2 Ti. 4:22:
 - 1. Chúng ta có thể vui hưởng hiện diện của Đức Chúa Trời Tam Nhất khi cùng nhóm hiệp để dạy Lời thánh của Ngài—Mat. 18:20; 28:20; Thi. 119:130; Công. 6:4.
 - 2. Chúng ta vui hưởng ân điển và bình an qua Linh là hiện diện của Đức Chúa Trời Tam Nhất—Ga. 6:18; Công. 9:31.
 - 3. Sự dẫn dắt và làm chứng của Linh là hiện diện của Ngài—La. 8:14, 16.

4. Chúng ta vui hưởng sự ban phát của Đức Chúa Trời Tam Nhất qua hiện diện của Ngài là Linh—2 Cô. 13:14.
- E. Để sống với Christ là Em-ma-nu-ên, chúng ta cần ở trong hiện diện thần thượng của Ngài, tức Linh ban-sự-sống là sự tổng kết của Đức Chúa Trời Tam Nhất—Ga. 5:25:
1. Sống với Christ, nghĩa là chúng ta vẫn sống, nhưng không bởi chính chúng ta mà bởi Christ là Em-ma-nu-ên đang sống trong chúng ta và với chúng ta; Đức Chúa Trời Tam Nhất không thể hoàn tất ý định của Ngài là ban phát chính Ngài vào trong chúng ta mà ở ngoài chúng ta; do đó, việc Ngài ở với chúng ta phải là vấn đề bên trong—2:20.
 2. Em-ma-nu-ên là sự sống và thân vị của chúng ta, và chúng ta là cơ quan của Ngài, sống cùng với Ngài như là một thân vị; chiến thắng của chúng ta phụ thuộc vào Em-ma-nu-ên, tức hiện diện của Jesus.
 3. Nếu có hiện diện của Chúa, chúng ta có sự khôn ngoan, sự sáng suốt, tầm nhìn trước, và sự hiểu biết bề trong về nhiều điều; hiện diện của Chúa là mọi sự đối với chúng ta—2 Cô. 2:10; 4:6-7; Ga. 5:25; Sáng. 5:22-24; Hê. 11:5-6.
- F. Nếu muốn bước vào, sở hữu, và vui hưởng Đấng Christ bao-hàm-tất-cả là thực tại của miền đất tốt tươi, chúng ta phải thực hiện điều này bởi hiện diện của Chúa; Chúa hứa với Môi-se: “Hiện diện của Ta sẽ đi cùng con, và Ta sẽ cho con an nghỉ” (Xuất. 33:14); hiện diện của Đức Chúa Trời là đường lối của Ngài, là “bản đồ” để chỉ cho chúng ta là dân của Ngài, thấy con đường chúng ta nên nhận lấy:
1. Để hoàn toàn đạt được và sở hữu Christ là miền đất bao-hàm-tất-cả cho sự xây dựng của Đức Chúa Trời, chúng ta phải nắm được nguyên tắc là: hiện diện của Đức Chúa Trời là tiêu chuẩn cho mọi vấn đề; hễ làm gì, chúng ta cũng phải chú ý xem mình có hiện diện của Đức Chúa Trời hay không; nếu có hiện diện của Đức Chúa Trời, chúng ta có mọi sự, nhưng nếu mất hiện diện của Đức Chúa Trời, chúng ta mất mọi sự—Mat. 1:23; 2 Ti. 4:22; Ga. 6:18; Thi. 27:4, 8; 51:11; 2 Cô. 2:10.
 2. Hiện diện của Chúa, nụ cười của Chúa, là nguyên tắc chi phối; chúng ta phải học tập để được gìn giữ, được cai trị, được chi phối, và được dẫn dắt không phải bởi hiện diện cũ kĩ của Ngài nhưng bởi hiện diện trực tiếp, tươi mới của Chúa.
 3. “Khi còn trẻ, tôi được dạy nhiều cách để đắc thắng, chiến thắng, thánh biệt, và thuộc linh. Tuy nhiên, không có cách nào hiệu quả cả. Cuối cùng, qua hơn 68 năm kinh nghiệm, tôi đã phát hiện ra rằng không có điều gì hiệu quả ngoại trừ hiện diện của Chúa. Việc Ngài ở với chúng ta là mọi sự.”—Nghiên cứu sự sống sách Giô-suê, tr. 48, tiếng Anh.
- G. Toàn bộ Tân Ước là Em-ma-nu-ên, và chúng ta hiện là một phần của Em-ma-nu-ên vĩ đại này, là Em-ma-nu-ên sẽ tổng kết trong Giê-ru-sa-lem Mới trong trời mới và đất mới cho đến đời đời; Tân Ước bắt đầu bằng một Thần-nhân, Đấng là “Đức Chúa Trời ở với chúng ta”, và kết thúc bằng một Thần-nhân vĩ đại, tức Giê-ru-sa-lem Mới, là “Đức Giê-hô-va ở đó” —Mat. 1:23; 1 Cô. 6:17; Công. 9:4; 1 Ti. 3:15-16; Khải. 21:3, 22; Êxc. 48:35.

III. Sống với Đấng Tam Nhất Thần thượng là có Đấng Christ phục sinh sống trong chúng ta—Ga. 2:20b; Phil. 1:19-21a:

- A. Sự phục sinh là một thân vị vì Christ nói rằng Ngài là sự phục sinh (Gi. 11:25); là Linh thực tại, Linh ban-sự-sống là thực tại của Đấng Christ phục sinh và của quyền năng phục sinh của Christ (1 Cô. 15:45b; Gi. 14:17; 16:13; 1 Gi. 5:6; Phil. 3:10; Xuất. 30:22-25).

- B. Trong đời sống Cơ Đốc của mình, chúng ta ở dưới sự giết chết của sự chết Đấng Christ bằng Linh nội cư và qua môi trường bên ngoài của mình; môi trường bên ngoài hợp tác với Linh bên trong giết chết con người thiên nhiên của chúng ta để hiển lộ Đấng Christ phục sinh bên trong chúng ta—La. 8:9-10, 13b, 28-29; 2 Cô. 4:7-18:
1. Nếu cố thoát khỏi môi trường mà Đức Chúa Trời đã sắp xếp cho mình, chúng ta sẽ không có niềm vui và bình an; khi ở trong môi trường bị giới hạn này, chúng ta có thể kinh nghiệm sự phục sinh—Êph. 4:1; 6:20; 2 Cô. 1:8-9, 12.
 2. Để kinh nghiệm Linh là thực tại của Đấng Christ phục sinh, chúng ta cần xoay vào linh mình để cầu nguyện, ngợi khen, hoặc trò chuyện với Đức Chúa Trời; tựa đề của Thi Thiên 18 cho thấy đây là cuộc trò chuyện mang tính chất con người giữa Đa-vít với Đức Chúa Trời thần thượng, ngụ ý đến sự thân mật giữa Đa-vít và Đức Chúa Trời; sau mười phút trò chuyện với Đức Chúa Trời và cầu hỏi Ngài, chúng ta sẽ nóng cháy và đầy dẫy Linh là thực tại của sự phục sinh.
- C. Nhân tính của Jesus là đời sống con người của Ngài trong sự phục sinh; sự quyến rũ và ảm áp của Chúa không mang tính thiên nhiên nhưng bởi sự sống phục sinh của Ngài trong nhân tính; Ngài đã sống đời sống con người trong sự phục sinh, không phải bởi chính Ngài nhưng bởi một nguồn khác, đó là Cha Ngài—Gi. 5:19, 30; 14:24:
1. Vì Jesus sống đời sống thần thượng trong đời sống phàm nhân của Ngài, nên đời sống phàm nhân của Ngài trở nên huyền bí, là một huyền nhiệm; là môn đồ của Chúa, chúng ta cần sống đời sống thần thượng trong đời sống phàm nhân của mình để tôn đại Christ—La. 13:14; Ga. 2:20; Phil. 1:19-21.
 2. Những người theo Christ được môn đồ hóa qua đời sống làm người trên đất của Christ là khuôn mẫu của một Thần–nhân—sống Đức Chúa Trời bằng cách từ chối chính mình trong nhân tính (Gi. 5:19, 30), cách mạng hóa quan niệm của họ về con người (Phil. 3:10; 1:21a).
 3. Tất cả chúng ta cần được Chúa môn đồ hóa để trở nên những người thần thượng và huyền nhiệm; chúng ta nên ảm áp người khác bằng sự sống thần thượng và huyền nhiệm trong sự phục sinh; trong sự phục sinh nghĩa là không có điều gì thiên nhiên khi chúng ta chăm sóc người khác.
- D. Cây gậy trở hoa cho thấy Christ, Đấng phục sinh, nên là sự sống, nếp sống và sự sống phục sinh của chúng ta bên trong chúng ta, và sự sống này nên nảy lộc, ra hoa, và kết trái cho đến trưởng thành—Dân. 17:8:
1. Sau khi con dân Israel phản loạn, như được ghi lại trong Dân Số Kí chương 16, Đức Chúa Trời truyền cho mười hai người lãnh đạo đem đến mười hai cây gậy theo mười hai chi phái Israel và đặt chúng vào Trại nhóm họp trước Hòm Chứng cớ (17:4); kế đến, Ngài nói: “Hễ người nào Ta chọn lấy, thì cây gậy người đó sẽ trở hoa” (c. 5).
 2. Cả mười hai cây gậy đều không có lá, không có rễ, khô héo và chết; cây nào trở hoa thì cây đó được Đức Chúa Trời chọn; ở đây chúng ta thấy sự phục sinh là nền tảng cho sự tuyển chọn của Đức Chúa Trời và nền tảng cho sự phụng sự là điều gì đó ở ngoài sự sống thiên nhiên của chúng ta; do đó, cây gậy trở hoa tượng trưng cho kinh nghiệm của chúng ta về Christ trong sự phục sinh của Ngài là việc Đức Chúa Trời chấp nhận chúng ta để có quyền trong chức vụ được Đức Chúa Trời giao cho.
 3. Nguyên tắc cho mọi sự phụng sự nằm nơi cây gậy trở hoa; Đức Chúa Trời trả lại mười một cây gậy cho những người lãnh đạo nhưng giữ lại cây gậy của A-rôn ở trong Hòm Chứng cớ

để làm vật kỉ niệm đời đời; điều này có nghĩa là sự phục sinh là một nguyên tắc đời đời trong việc chúng ta phụng sự Đức Chúa Trời —cc. 9-10.

4. Sau khi cây gậy của A-rôn trở hoa, ông không có bất cứ nền tảng nào để kiêu ngạo; kinh nghiệm của ông cho thấy rằng mọi điều đều tùy thuộc vào ân điển và sự thương xót của Đức Chúa Trời, và chúng ta không thể làm gì trong chính mình—2 Cô. 12:7-9; La. 9:15-16, 21, 23; Lu. 1:78-79.
5. Vì tư cách của chúng ta đến từ Đức Chúa Trời, nên chúng ta không có nền tảng để kiêu ngạo; chỉ có kẻ dại mới nói mình giỏi hơn người khác (2 Cô. 3:5; Mat. 26:33; Gi. 21:15; đc. Mác 11:9); sự khiêm tốn cứu chúng ta khỏi mọi loại hủy diệt và mời gọi ân điển của Đức Chúa Trời (2 Cô. 12:7-9; Gia. 4:6; đc. La. 12:3; Ga. 5:26; Mat. 18:3-4; 20:20-28; 2 Cô. 4:5).
6. Sự phục sinh là mọi điều không ra từ sự sống thiên nhiên của chúng ta, không ra từ chính chúng ta, và không dựa trên khả năng của chúng ta; sự phục sinh nói đến những điều vượt trội hơn chúng ta, là những điều chúng ta không thể làm trong chính mình—1:8-9; 4:7.
7. Sự phục sinh nghĩa là mọi sự đều bởi Đức Chúa Trời và không bởi chúng ta; nghĩa là chỉ một mình Đức Chúa Trời mới có thể và chúng ta không thể; sự phục sinh nghĩa là mọi sự đều được thực hiện bởi Đức Chúa Trời chứ không bởi chúng ta—1:12; Phil. 3:10-11.
8. Những gì chúng ta có thể làm là thuộc về lĩnh vực thiên nhiên, và những gì chúng ta không thể làm thì thuộc về lĩnh vực phục sinh; một người phải đến chỗ kết thúc chính mình trước khi được thuyết phục về sự vô dụng hoàn toàn của mình—Mat. 19:26; Mác 10:27; Lu. 18:27.
9. Chúng ta cần thấy rằng làm một Cơ Đốc nhân và người đắc thắng không chỉ là khó mà còn không thể; chỉ có Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình và được-tổng-kết là Linh bao-hàm-tất-cả đang sống trong chúng ta mới có thể làm một Cơ Đốc nhân và người đắc thắng; khi chúng ta có một nhu cầu, một sự bất lực, hoặc khi chúng ta đối diện với một hoàn cảnh khó khăn, chúng ta có thể nhắc Ngài về điều đó; khi ấy, Ngài là Đấng sống trong chúng ta, sẽ đến để đối diện với hoàn cảnh đó và làm bất cứ điều gì cần thiết, và tự nhiên chúng ta sẽ sống Christ—Phil. 4:5-7, 12; 1:21a.